

Arrest

nr. 302 017 van 21 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 5 juni 2019 en verzoekt op 7 juni 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 13 maart 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekster internationale bescherming geweigerd. Het door verzoekster tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 20 mei 2021.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoekster op 15 februari 2023 haar huidig en tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 7 augustus 2023 tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 augustus 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Rom afkomstig uit Kragujevac. U bent Servisch staatsburger. Op 7 juni 2019 verzocht u samen met uw echtgenoot E. B. voor het eerst in België, na vergeefse verzoeken in Frankrijk en Duitsland, om internationale bescherming. U verklaarde dat u in 2016 door een buurman die u wilde verkrachten werd lastiggevallen, dat hij u bedreigde, dat hij u zei dat u naar Kosovo, waarvan u oorspronkelijk afkomstig was, moest terugkeren, dat ook uw echtgenoot toen door deze buurman en zijn familie geslagen werd en dat hij enkele dagen later door een politieagent werd geslagen. Door de gebeurtenissen raakten u en uw oudste dochter getraumatiseerd. U voegde hier nog aan toe dat jullie als Roma werden gediscrimineerd en nergens van bescherming konden genieten. Inzake uw eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal op 16 maart 2020 een weigeringsbeslissing genomen, voornamelijk omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden, omdat uit niets bleek dat u niet elders, zoals bijv. in Belgrado, zou kunnen gaan wonen om de lokale problemen die u had te vermijden en omdat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Op 20 mei 2021 werd uw beroep hertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 15 februari 2023 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming in België. U verklaarde dat u bij uw eerste verzoek niet alles heeft kunnen vertellen. U durfde toen immers niet vertellen over de door u meegemaakte verkrachting door Sa. B., de neef van uw echtgenoot, omdat uw echtgenoot hiervan niet op de hoogte is. U durft het hem immers niet vertellen, omdat een verkrachting bij moslims schaamte veroorzaakt – misschien verlaat uw echtgenoot u wel – en omdat u vreest dat uw echtgenoot gewelddadig ten aanzien van Sa. zal reageren. Uw oudste dochter, Si., die hiervan getuige was, praat sindsdien niet meer. Sa. was ook exhibitionistisch, wanneer u samen met de kinderen zonder uw echtgenoot in uw tuin was. U wil niet meer naar Servië terugkeren om uw verkrachter niet meer te moeten zien. Uw verkrachter en u zijn er immers buren. In het verleden diende u nooit klacht in, omdat uw verkrachter ermee dreigde om uw dochter te verkrachten of één van uw kinderen te vermoorden. Ter staving van uw tweede verzoek legde u enkele attesten neer waaruit blijkt dat u in België psychologisch wordt opgevolgd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U heeft immers psychische problemen, die werden geattesteerd door enkele attesten, en u wenst door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk te worden gehoord (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vragen 1, 2 en 3). Uit niets blijkt echter dat u hierom niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt immers duidelijk dat u alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft. Het Commissariaat-generaal is derhalve van oordeel dat huidig volgend verzoek om internationale bescherming volgens de gangbare procedure als niet-ontvankelijk kan worden aangemerkt zonder dat er specifieke steunmaatregelen zoals een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal, moeten worden verleend. Hieraan kan, betreffende uw wens dat uw echtgenoot de inhoud van uw tweede asiolverzoek niet verneemt (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 4), nog toegevoegd worden dat het Commissariaat-generaal uw echtgenoot niet op de hoogte brengt van de inhoud van uw verklaringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing, voornamelijk omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden, omdat uit niets bleek dat u niet elders, zoals bijv. in Belgrado, zou kunnen gaan wonen om de lokale problemen die u had te vermijden en omdat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Op 20 mei 2021 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U verklaarde weliswaar vier jaar geleden verkracht te zijn door de neef van uw echtgenoot. U bent bang dat hij ook uw kinderen iets zal aandoen of dat u opnieuw verkracht zal worden. U heeft hier nooit eerder over gesproken.

Naast het feit dat het hoogst eigenaardig overkomt dat u vier jaar geleden verkracht zou zijn in Servië, terwijl uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat jullie al sinds 2016 uit Servië vertrokken zijn en dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat u sindsdien naar Servië zou zijn teruggekeerd (CGVS echtgenoot, p. 4; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 16), doet deze gebeurtenis echter geen enkele afbreuk aan de essentie van de beoordeling van uw vorig verzoek om internationale bescherming, met name dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Servië voor uw problemen geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden heeft. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van de beweerde verkrachting nooit beroep heeft gedaan op de beschikbare beschermingsmogelijkheden (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u dat niet gedaan heeft omdat uw belager ermee gedreigd heeft om uw kinderen bij een klacht tegen hem iets aan te doen (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), is niet afdoende als rechtvaardiging voor uw nalaten. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit geactualiseerde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) nog steeds dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetswijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de

informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de Ombudsdienst (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptie-instellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen. De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking.

Specifiek voor de Roma minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband kan herhaald worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier, zoals is gebleken, in gebreke. Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het Roma Women's Network en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma gemeenschap en bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop gericht was te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik bij uw tweede verzoek nog steeds de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Servië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende uw verklaring dat uw verkrachter uw buurman was – u hoopt niet teruggestuurd te worden zodat u hem niet meer moet terugzien en u zal er bang zijn om alleen thuis te zijn – (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), kan, net zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, opgemerkt worden dat het

voor u onmogelijk zou zijn om elders in Servië buiten uw wijk, bijv. in Belgrado, een leven op te bouwen om uw lokale problemen met enkele burens te vermijden.

Betreffende uw verklaring dat u niets durft te zeggen tegen uw echtgenoot, omdat u beschaamd bent verkracht te zijn geweest en omdat uw echtgenoot u, indien hij het zou weten, misschien zou verlaten (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), kan opgemerkt worden dat uit de verklaringen van uw echtgenoot, afgelegd in het kader van zijn asiolverzoek, opgemaakt kan worden dat, ofschoon hij op de hoogte was van een gebeurtenis waarbij een andere exhibitionistische buurman, nl. I., u probeerde te verkrachten, hij u niet verlaten heeft, waardoor uw bewering dat, indien uw echtgenoot de verkrachting zou te weten komen dit voor u problemen zou kunnen opleveren, het hypothetische karakter niet kan overstijgen.

Betreffende uw door diverse attesten aangetoonde psychische problemen – u heeft al geprobeerd om zelfmoord te plegen – (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vragen 1 en 6; verklaring DVZ, vragen 13 en 17) kan tot slot, net zoals bij uw eerste verzoek reeds werd opgemerkt, herhaald worden dat uw echtgenoot erkende dat u, die in Servië nooit naar een psycholoog of psychiater bent geweest, er een psycholoog of een psychiater zou kunnen consulteren (CGVS, p. 3; p. 11; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17).

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster hekelt dat de verwerende partij haar verzoek om internationale bescherming verwerpt omdat zij geen geloof hecht aan haar vrees bij terugkeer naar Servië. Zij stelt dat zij tijdens haar eerste interview heeft uitgelegd dat zij nog steeds vreest voor haar leven en als nieuw element heeft uiteengezet dat zij werd verkracht door een familielid van haar echtgenoot. Voorts herhaalt zij dat zij dit element niet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming durfde aan te halen daar dit een zeer gevoelige

materie betreft én dit enorme gevolgen heeft voor haar, niet enkel in de moslimgemeenschap, maar tevens binnen haar huwelijk. Tevens benadrukt verzoekster dat haar vrees ook betrekking heeft op haar dochter Si., die getuige was van de traumatische gebeurtenis en die eveneens slachtoffer dreigt te worden van een verkrachting bij terugkeer. Zij citeert in deze ook uitgebreid de door haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen.

Verder betoogt verzoekster dat de verwerende partij haar specifiek profiel niet in acht neemt en haar situatie volledig minimaliseert. Zij is namelijk vrouw en lid van de Roma-gemeenschap. Zij vervolgt in dit verband dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, niet zal kunnen rekenen op de hulp van de Servische autoriteiten. Volgens verzoekster erkent de verwerende partij de discriminatie van Roma in Servië, maar acht zij deze niet ernstig genoeg. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt zij dat de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap impact heeft op alle aspecten in het leven en dat leden van de Roma-gemeenschap werkelijk worden behandeld als tweederangsburgers, ook al bezitten zij de Servische nationaliteit. Verzoekster vindt het frappant dat de verwerende partij toch de mening is toegedaan dat zij kan terugkeren. Voorts meent zij dat de COI Focus, die door de verwerende partij (mee) werd opgesteld en die zij zelf aanhaalt, de alomtegenwoordige discriminatie van de Roma-gemeenschap, en vooral van Roma-vrouwen uitvoerig toelicht. Na het citeren van enkele passages uit dit rapport besluit verzoekster dat uit deze passages blijkt dat de verbetering, die de verwerende partij poogt voor te houden, eerder verwaarloosbaar is en dat de toegang tot het gerecht absoluut niet van een toereikend niveau is waardoor verwacht kan worden dat zij in Servië adequate juridische hulp zal kunnen bekomen ter bescherming van zichzelf en haar gezin.

Bovendien is verzoekster van mening dat de verwerende partij haar specifieke vrees volledig aan de kant schuift. Zij stelt dat, wat betreft gerechtigheid omtrent verkrachtingen en huiselijk geweld, de voormelde COI Focus verklaart dat de overheid de wetgeving in verband met verkrachting en huiselijk geweld niet doeltreffend afdwingt en dat veel veroordeelden voor onwettige seksuele activiteiten en voor seksuele pesterijen aan de uitvoering van hun gevangenisstraf ontsnappen. Ook hier citeert zij bepaalde passages uit de betreffende COI Focus.

Verzoekster besluit dat het aldus onbegrijpelijk is hoe de verwerende partij kan stellen dat zij zou kunnen terugkeren naar Servië en er zich kan beroepen op effectieve bescherming van de Servische autoriteiten. In deze benadrukt zij andermaal dat de verwerende partij immers de problematiek aangaande de Roma niet ontkent, doch steevast de verwaarloosbare verbeteringen op vlak van bescherming uitgaande van de Servische autoriteiten aanhoudt.

2.1.2. Verzoekster vraagt de Raad om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde, gelet op de psychologische problemen die zij krachtens de door haar tijdens de administratieve procedure neergelegde attesten heeft, bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen en dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.5. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 augustus 2023, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van

de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.7. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster blijft vasthangen aan het relaas dat zij voorhield in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Daarnaast verklaart verzoekster dat zij vier jaar geleden verkracht werd door de neef van haar echtgenoot en dat zij bang is dat deze haar kinderen iets zal aandoen of dat zij opnieuw zal verkracht worden. Zij verklaart in dit verband tevens dat zij hier nooit eerder over heeft gesproken, ook niet met haar echtgenoot, waardoor zij dit ook niet vermeldde tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. In haar verzoekschrift verwijst zij andermaal naar discriminatie van Roma in Servië.

Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster in de loop van de administratieve procedure nieuwe stukken neer. Het gaat om enkele attesten waaruit blijkt dat zij in België psychologisch wordt opgevolgd.

In het kader van het onderhavige beroep legt verzoekster geen nieuwe stukken neer.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.9. In zoverre verzoekster in het kader van haar huidig – tweede – verzoek om internationale bescherming volhardt in haar relaas dat zij voorhield in het kader van haar eerste verzoek, herinnert de Raad eraan dat bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt voorts dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In deze dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal een beslissing nam waarin dit verzoek kennelijk ongegrond verklaard werd en waarbij aan verzoekster internationale bescherming werd geweigerd. Dit omdat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden, omdat uit niets bleek dat zij niet elders zou kunnen gaan wonen om de lokale problemen die zij had te vermijden en omdat eventuele

problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Deze beslissing en ook deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 254 804 van 20 mei 2021. Daar verzoekster naliet om binnen de wettelijk voorziene termijn cassatieberoep in te dienen, dient deze beoordeling als vaststaand te worden beschouwd tenzij zij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit is *in casu*, mede gelet op wat volgt, echter geenszins het geval.

2.3.10. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekster in haar verzoekschrift andermaal op de discriminatie van Roma in Servië.

In dit verband wenst de Raad vooreerst te benadrukken dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De Raad wijst dienaangaande op hetgeen in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, dat zij samen met haar echtgenoot heeft ingediend, werd vastgesteld in 's Raads arrest nr. 254 804 van 20 mei 2021:

“Betreffende de vermeende discriminatie heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker en zijn gezin toegang hebben tot onderwijs, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en de huizenmarkt, en kan hier geen discriminatie uit worden afgeleid. Verzoeker betwist dit op geen enkele manier en beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene situatie van Roma in Servië. Met de verwijzing naar deze algemene artikels toont verzoeker niet aan, en maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekking van de commissaris-generaal omtrent de aanpak van discriminatie in Servië onredelijk zou zijn. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker op geen enkele manier ingaat op de vaststelling van de commissaris-generaal dat er verzoeker niets van weerhoudt om elders in Servië te leven, gezien de Problemen zich lokaal in zijn wijk af hebben gespeeld, en dat er zich geen andere problemen hebben voorgedaan tussen 2012 en September 2016.

(...)

Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij behoort tot een minderheid in haar land van herkomst en dat zij daar gediscrimineerd worden. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: “U verklaarde weliswaar dat als men in Servië ziet dat jullie Roma zijn niemand jullie wil opvangen. Ook uw echtgenote had het in haar antwoord op de vraag om inlichtingen heel algemeen over de discriminatie van Roma in Servië (CGVS, p. 11; antwoord van uw echtgenote op de vraag om inlichtingen, d.d. 25 november 2019, vragen 1 en 2). Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie toegang hadden tot het onderwijs, de gezondheidszorgen, de arbeidsmarkt en de huizenmarkt. U verklaarde immers een huis te bezitten, als kleine zelfstandige gewerkt te hebben tot aan uw vertrek en over medische boekjes voor u en uw familie te beschikken, waarmee u naar de dokter kon gaan. Uw kinderen konden naar school. U erkende bovendien dat uw echtgenote, die in Servië nooit naar een psycholoog of psychiater is geweest, (en bijgevolg ook uw volgens uw echtgenote getraumatiseerde dochter) er een psycholoog of een psychiater zou kunnen consulteren (CGVS, p. 3; p. 11).”

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Verzoekster verwijst naar (internet)artikels omtrent de situatie van Roma in Servië dewelke zij reeds heeft aangehaald in het kader van haar vorig beroep, ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal, genomen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Daarnaast verwijst verzoekster in haar huidig verzoekschrift naar informatie die dezelfde is als de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, met name de “*COI Focus: Servië. Algemene Situatie*” van 15 december 2022.

De Raad wijst erop dat uit de “*COI Focus: Servië. Algemene Situatie*” van 15 december 2022 blijkt dat heel wat Roma zich in Servië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van

Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden (zie ook *infra*). Dit alles dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekster evenwel geenszins in slaagt, noch met de verwijzing naar algemene informatie, noch door algemeen te stellen dat zij vrouw en Roma is. Derhalve kan verzoekster niet volstaan met een loutere verwijzing naar informatie omtrent de situatie in Servië voor Roma en het algemeen stellen dat zij een vrouw en Roma is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert.

2.3.11. Daarnaast oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat de verklaringen die verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aflegde en in haar verzoekschrift herhaalt, meer bepaald over haar vermeende verkrachting in Servië door de neef van haar echtgenoot (op datum van haar 'verklaring volgend verzoek' van 22 juni 2023) vier jaar geleden, geen nieuw element omvatten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal vooreerst terecht dat het hoogst eigenaardig overkomt dat verzoekster (op datum van haar 'verklaring volgend verzoek' van 22 juni 2023) vier jaar geleden verkracht zou zijn geweest in Servië, terwijl uit de verklaringen van haar echtgenoot blijkt dat zij al sinds 2016 uit Servië vertrokken zijn en dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoekster sindsdien naar Servië zou zijn teruggekeerd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud echtgenoot tijdens eerste (gezamenlijk) verzoek, p. 4 en 'verklaring volgend verzoek' verzoekster *d.d.* 22 juni 2023, vraag 16).

2.3.11.2. Tevens treedt de Raad de verwerende partij bij in haar besluit dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Servië, ook voor wat betreft de problemen die zij voor het eerst opwierp in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming, geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden heeft. In dit verband wijst de commissaris-generaal er ook terecht op dat de gebeurtenissen die verzoekster tijdens haar huidig verzoek om internationale bescherming opwierp, geen afbreuk doen aan de essentie van de beoordeling van haar vorig verzoek, waar hetzelfde geoordeeld werd.

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren "*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, Secretary of State for the Home Department/OA, C-255/19, punt 44).

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de weblink wordt opgenomen, te weten de COI Focus “*Servië Algemene Situatie*” van 15 december 2022, blijkt volgens de commissaris-generaal terecht het volgende:

*“Bovendien blijkt uit geactualiseerde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) nog steeds dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetswijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de Ombudsdienst (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptie-instellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen. De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking.”*

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Servische autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

De voorgaande conclusie vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Servië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke

omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Servische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Servische overheid voor bescherming. Verzoekster blijft hier echter geheel in gebreke.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van de beweerde verkrachting nooit beroep heeft gedaan op de beschikbare beschermingsmogelijkheden (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u dat niet gedaan heeft omdat uw belager ermee gedreigd heeft om uw kinderen bij een klacht tegen hem iets aan te doen (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), is niet afdoende als rechtvaardiging voor uw nalaten. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster behoort tot de Roma-minderheid in Servië (en vrouw is), considereert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Specifiek voor de Roma minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband kan herhaald worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier, zoals is gebleken, in gebreke. Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het Roma Women's Network en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma gemeenschap en bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden

blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop gericht was te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.”

De door verzoekster in haar verzoekschrift geciteerde informatie – waarnaar door verzoekster zelf reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd verwezen dan wel die door de verwerende partij in het kader van haar huidig verzoek reeds werd aangehaald en aan het administratief dossier werd toegevoegd – ligt in lijn met de voormelde analyse, waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van discriminatie tegen Roma(-vrouwen) in Servië. Met het louter aanhalen en hernemen van dergelijke algemene informatie toont zij niet *in concreto* aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Servische overheid voor bescherming.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog opwerpt dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke vrees als slachtoffer van verkrachting en verwijst naar de passages van de voormelde COI Focus waaruit volgens haar blijkt dat de overheid de wetgeving in verband met verkrachting en huiselijk geweld niet doeltreffend afdwingt en dat veel veroordeelden voor onwettige seksuele activiteiten en voor seksuele pesterijen aan de uitvoering van hun gevangenisstraf ontsnappen, merkt de Raad op dat in de voorgaande analyse, die gebaseerd is op dezelfde COI Focus als waarnaar verzoekster hier verwijst, niet betwist wordt dat er nog ruimte voor verbetering is en dat er nog wat pijnpunten blijven wat betreft strafrechtelijke vervolging van verkrachting en huiselijk geweld, doch uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Servië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen verkrachting of huiselijk geweld, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De Raad herhaalt te dezen nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Voorts benadrukt de Raad dat verzoekster met dit betoog geenszins *in concreto* aantoont dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Servische overheid voor bescherming.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar (en haar kinderen) bij terugkeer hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

2.3.11.3. Tot slot merkt de commissaris-generaal ook nog terdege het volgende op:

“Betreffende uw verklaring dat uw verkrachter uw buurman was – u hoopt niet teruggestuurd te worden zodat u hem niet meer moet terugzien en u zal er bang zijn om alleen thuis te zijn – (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), kan, net zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, opgemerkt worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om elders in Servië buiten uw wijk, bijv. in Belgrado, een leven op te bouwen om uw lokale problemen met enkele burens te vermijden.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig ongemoeid waardoor de Raad zich deze toe-eigent.

Waar verzoekster opwerpt dat zij de verkrachting door de neef van haar echtgenoot niet eerder durfde vertellen omdat dit enorme gevolgen heeft voor haar, niet enkel in de moslimgemeenschap maar ook binnen haar huwelijk, wijst de Raad op volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing:

“Betreffende uw verklaring dat u niets durft te zeggen tegen uw echtgenoot, omdat u beschaamd bent verkracht te zijn geweest en omdat uw echtgenoot u, indien hij het zou weten, misschien zou verlaten (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17), kan opgemerkt worden dat uit de verklaringen van uw echtgenoot, afgelegd in het kader van zijn asiolverzoek, opgemaakt kan worden dat, ofschoon hij op de hoogte was van een gebeurtenis waarbij een andere exhibitionistische buurman, nl. I., u probeerde te verkrachten, hij u niet verlaten heeft, waardoor uw bewering dat, indien uw echtgenoot de verkrachting zou te weten komen dit voor u problemen zou kunnen opleveren, het hypothetische karakter niet kan overstijgen.”

2.3.12. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoekster tijdens de administratieve procedure enkele attesten neer waaruit blijkt dat zij in België psychologisch wordt opgevolgd. Met deze attesten en verzoeksters psychologische toestand die hierin omschreven wordt, werd terdege rekening gehouden bij de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van bijzondere procedurele noden in haar hoofde (zie *supra*). Mede gelet hierop, kan dit alles geen afbreuk doen aan de vaststellingen onder punt 2.3.9. en 2.3.10. van het onderhavig arrest.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal terdege het volgende inzake verzoeksters psychologische toestand:

“Betreffende uw door diverse attesten aangetoonde psychische problemen – u heeft al geprobeerd om zelfmoord te plegen – (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vragen 1 en 6; verklaring DVZ, vragen 13 en 17) kan tot slot, net zoals bij uw eerste verzoek reeds werd opgemerkt, herhaald worden dat uw echtgenoot erkende dat u, die in Servië nooit naar een psycholoog of psychiater bent geweest, er een psycholoog of een psychiater zou kunnen consulteren (CGVS, p. 3; p. 11; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 17).”

Verzoekster brengt hier geen verweer tegenin.

Gelet op het voorgaande, betreffen de door verzoekster tijdens de administratieve procedure van haar huidig verzoek om internationale bescherming ingediende psychologische attesten, alsook haar psychologische toestand die hierin omschreven wordt, geen nieuw element of feit die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekster neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.16. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS